

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στ'ην γ'ην έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ ὡ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
δι πολούμεν σώματα «Ρωμοσύ» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλην.

Δύο τοῦ Φεβρουαρίου,
κάλμα τοῦ Βουλευτηρίου.

Πενήντα κι' έπτακόσα,
κι' Άστοκρη πηδώσα.

Τών 'Ανιάτων ὁ Χορδὸς
ανάλατος κι' άνιαρδός.

Μέ νέον τόνον ζωηρὸν
'στὴ μέση θά πηδήσω
τῶν 'Ανιάτων τὸν χορὸν
νὰ γλυκοκελαδήσω.

Πρόσελθε, Μούσα παρδαλή,
τὸν οίστρον μου ν' άνάψης,
και μέ καλέμι Φασουλῆ
νὰ κόψης και νὰ ράψης.

Μέσα σέ τούτους τοὺς καιρούς
τῆς εύτυχίας τῆς πολλῆς
'τρελλάθηκα μέ τοὺς χορούς
άνάπηροι κι' άρτιμελείς.

Υπὸ τῶν νόμων τὴν σιάν και τῆς Βουλῆς τοὺς θάλους
τῶν εύκλειδν μουφλούζηδων έχόρευε τὸ γένος,
κι' ὁ Ντεληγιάνης έστειλε μέ τοὺς συμμάχους δίλους
σάν ένας γέρο-Παρθενὸν επίδιορθεύόμενος.

Παρίστατο κι' ὁ Στέφανος μετά τοῦ Ντεληγιάνην,
αὐτὸς ὁ νεοφώτιστος Κορδονικός ὁ πάνν,
κι' ὁ Ράλλης έλαμπε παρῶν, ξανθὸς ρεπουμπλικάνος,

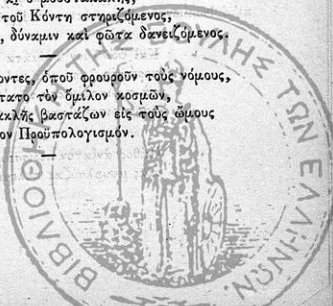
πρὸς δέ κι' ὁ Καρκαπάνος,
ὁ συνταράξας τὴν Βουλὴν μέ τόσην καταιγίδα,
μετά τοῦ μπατζανάκη του κυρίου Λεωνίδα.

Πρῶτος 'στὸν σάλον τῶν χορῶν ὁ γέρος έπροχώρει
μέ κόμπον μεγαλείου,
κι' έμπρὸς και 'πίσω σύμμαχοι σάν ἄλλοι δορυφόροι
περιλαμπούς ἡλίου.

'Ηλθε μέ τὸ σκαρπίνι του καμαρωτός κι' ὥρατος
κι' ὁ θάλλων Κερκυραίος,
πολιτικός Διάγγελος κατὰ τὸν Κωνσταντῆ
χωρὶς νὰ πέρνη τόκουσ,
και 'πίσω του διάφοροι Μινίστροι τροφαντοί
μ' άρώματα και κρόκους.

Ὁὗχ ἤττον μέγας κι' εύσταλής
προσῆλθε κι' ὁ μουστακαλής,
έπάνω 'στὸν βραχιόνα τοῦ Κόντη στραχέζιμος,
κι' έκ τούτου γλώσσα, δύνκαμν και σῶτα δανεύόμενος.

Πολλοί παρήσαν Δράκοντες, ὅπου φρουροὺν τοὺς νόμους,
κι' ὁ Νέγγρης συμπαραστάτὸ τὸν ὄμιλον κοσμῶν,
κι' ὡς ἄλλος νέος 'Ηρακλῆς βραστάζων εἰς τοὺς οἴκους
τοῦ κράτους τὸν άνιάτων Πρωτοπολιγιμόν.

Χοροπηδούσαν χορευταί,
ρουσφετιλῆδες Βουλευταί,
κι' ἤχησαν κελιδήματα
μ' ἐκείνα τὰ πηδημάτα.

Κι' ἐτραγουδούσαν κι' ἔλεγαν οἱ τῆς Βουλῆς Ἄλκατοι:
πάθος Ἄρχῃς ἀνίκανον τὰ σωθικά μας κείνη,
κι' αὐτὸ τὰ πάθη τὰ λοιπὰ γεννᾷ 'στους Στρατηλάτας
τῆς γῆς τῆς δοξαριῆς,
ἦγον τὸ πάθος τῶν θεσμῶν, τὸ πάθος τῆς παρλάτας,
καὶ τῆς δεδηλωμένης.

Πάθος ἀνίκανον τῆς ἀπαρτίας,
πάθος παθούσης πολιτικῆς,
ποῦ τόσους ἴδμεν ἰλονικτίας
τῆς ἀνιάτου ρητορικῆς.

Πάθος ἀνίκανον τῶν ἀνιάτων
θεσμῶν καὶ τύπων καὶ Συνταγμάτων,
ποῦ βάζει κόκκινας εἰς δλους σκουριὰς
βρονταῖς νὰ ρίχνουνε 'στὸ βῆμα κούριαις.

Πάθος ἀνίκανον, ποῦ δὲν θὰ γιάνη,
πάθος ἀνίκανον τοῦ ρουσεριστοῦ,
πάθος ἀνίκανον, ὅπου μὰς κάνει
πολλὰ νὰ ψάλωμε τοῦ Παλατιοῦ.

Πόνος, ὀδύνη, καυμὸς μεγάλος,
πάθος ἀνίκανον εἰς τὸν αἰῶνα...
δὲν τὸ γκατρεῖει κανένας ἄλλος,
μόνον ἀνεύθνη χρυσῆ Κορῶνα.

Πάθος ἀνίκανον, ποῦ τὸ πληρόνει
ὅποιος ζητιάνος καὶ κουρελιῆς
δὲν ἔχει μπόριμα μὲς 'στὴν Κορῶνα
καὶ τρώει ράπια σὰν Φασουλῆς.

Πάθος ἐμπιθῆς, τοῦδεον μαῦρα βέλη φορετρῶν,
πάθος εὐλακον, ποῦ κάνει καὶ τὸν Ρουφρο τῶν Πατρῶν
τὸν Ἄλεκο τὸν Ζαήμεν νὰ τὸν λήη χελιδόνι
καὶ κοράκι τὸ Κορδόνι.

Πάθος μέγα, ποῦ κανένας
κρύος κι' ἀπθῆς δὲν μένει,
καὶ μὲ γλώσσας μαινομένους
ἔλοι μαινόντ' ἐξημμένοι.

Τέτοια λέν οἱ χορευταί τοῦ χοροῦ τῶν Ἀνιάτων
μὲ βελιάσματα προβάτων,
κι' ἔλοι παντεσπὰν χορευτῶν μὲ ψυχῆς ἀνακρασμοῦ
κι' ὁ Φωκίων στράνει κάτω τὸν Προῦπολογισμὸ.

Καὶ ψάλλουν στόματα τῶν ἀνακρίτων,
κοράκιον λάρυγγες καὶ χελιδόνων,
τὰ περισσεύματα τῶν Ἀνακρίτων,
τὰ περισσεύματα τῶν Φωκίωνων.

Πάθος ἀνίκανον περισσευμάτων
μὲς μουρλούζις πολεμικῆς,

πρὸς ἀποξήραναι τῶσαν τελεμάτων
κι' ἔλων πρᾶσινοι πολιτικῆς.

Κι' ὁ Ζαήμες ξερονίξει: θὰ τὸν πάρω, βρέ παιδιά...
δὲν τὸν πέρνει... θὰ τὸν πάρω, καὶ μὴ βγάλτε ταμουδιά.
Δίνει μὰ κι' ὁ γέρο θεοὺς καὶ ψηλόνει παραπάνω,
καὶ τοῦ λέει: δὲν τὸν πέρνει... διαδῶλωσι θὰ κάνω.

Βρέ 'συχάστε νὰ τὸν πάρω... πᾶμε ν' ἀποκρέψουμε...
δὲν τὸν πέρνει... σκᾶσε σκᾶσε... θὰ σὲ παρακρέψουμε.
Θὰ τὸν πάρω μὲ τὸν Κόντη... δὲν τὸν πέρνει καὶ μὴ σκᾶ-
[γῆς...
θὰ σὲ σριζώμε 'στὸ τέλος τὴν διάλυσι νὰ κάνης.

Κι' ὁ λευκὸς φλακροκόραξ,
τῆς Κορδῶνας ὁ σωτήρ,
τοῦ Συντάγματος ὁ θάραξ,
τῶν πατέρων ὁ πατήρ,
ροβερόν προτείνει ράμου, καὶ μαζὶ του κρᾶζου κρᾶ
τὰ διάφορα κοράκια τὰ μεγάλα καὶ μικρά.

Κρᾶζουν ἔλα θυμωμένα 'στὴς Βουλῆς τὸν κλύδων,
ταῖου ταῖου τιτυβίζου τὰ πετροχελιδῶνα,
ταῖου ταῖου κελιδεῖτε μὴ μὰς γίνη συμφορὰ,
ράμψη πλέκονται μὲ ράμψη κι' αἰματόνεται περὰ,
καὶ δεινὸς ἀγὼν τελεῖται βουλιμῆις πτητικῆς
γι' ἀριθμοὺς στρυφῶν πινάκων καὶ πινάκις φακῆς.

Φτερουγίζου τὰ πουλιὰ,
κι' ἔλα μὲ φωνῆς γλυκάδδ
'στὸν ἀπὸ τὸν Βασιλιά
κάνου εἶδος κατινάδδ.

Ἦ Κορῶνα μας χρυσῆ,
κι' ἂν ἀπθῆνες νεοσοὶ
Ξανακρᾶζουν δυνατὰ,
νόμιξέ τε χωράτᾶ.

Λένε γιὰ νὰ ξεθομᾶίνου
'στῆς ἀργίας τῆς ἡμέρας,
μὰ σὺ ἔξερεις τί σημάίνου
ἔλας τούταις ἢ φοβέραις.

Κύττα τώρα τὸν Ζαήμεν
πῶς τὸν τριγυρίζου...
μὰς ἐμύρισε φορῆμι
καὶ τὸν φοβερίζου.

Κελιδεῖτε χελιδόνια,
κρᾶξετε καὶ εἰς κοράκια,
τῆς Ἑλλάς μας, τὰ Κορδόνια,
τοὺς θεσοὺς καὶ τὰ σαράκια.

Ἦλα μέσα 'στὸ χορὸ
μὲ λαρυγγὶ λίγερῶ,
τὴν Κορῶνα τραγουδάτε
καὶ τριγύρω τῆς πηδάτε.

Μιά Κορώνα με χιλιάδες
άνευθύνους Βασιλάρδες,

πού 'δικούς των έχουν νόμους όταν τρώει μιά χαρά,
και κυττάζουν τους γραμμένους όταν βερών τον ταμπουρά.

Μιά Κορώνα, που γνωρίζει κάθε ρήτορος μεράκι,
πού τὰ μάτιχ του γουρλώνει,
μιά Κορώνα, που 'μπροστά της στέκει σουζα τὸ κοράκι
όταν γίνη χειλιδόνι.

Μιά Κορώνα, που τὴν ἔχουν σωτηρίας των σανίδα
θεσπυλόγοι νεκυχοί,
μιά Κορώνα, που τὴν βάζουν κάθε λόγου κορωνίδα
Ἵπουργεῖς κυνηγοί.

Μιά Κορώνα, που 'μερώνει
ὅποιον βλέπει πὸς κορώνει,
και Συμβούλους σὰν μὰς κἀνή γὰ καλό της και καλό μας,
τότε ζάχαρος και μέλι,
και ξεκάρδισμα 'στὰ γέλοια,
πού θαρρεῖς πὸς κάποιο χερί γαργαλά τον ἀφαλό μας.

“Ολα μέσα 'στό χόρο
μὲ λαρύγγι λιγερό.

Νὰ τοῦ κράτους τὰ κοντύλια... νέος πόλεμος μεγάλος,
πέφτουν ὄνια και γεράκια γὰ ν' ἀρπάξουνε λουφέ,
κι' ὁ λιγύλογος Ζαήμες εἶνε γίνει παπαγάλος,
κι' ὅλ' οἱ φίλοι τον 'ρωτοῦνε: παπαγάλο, θές κερφέ;

Γὰ τοῦ κράτους τὰ κοντύλια
μὰς ἀνάβουν τὰ καντύλια.

Κύττα τῆς Κορώνας Κρόνε
πὸς μὰς πέφτουνε τὰ σάλια,
πού θαρρεῖς ζυνὰ πὸς τρώει
ἀντικρὺ μας πορτοκάλια.

Ζαήμε, δὲν τον πέρνει και μὴ χάνεσαι,
κι' ἄδικ' ἀπὸ τον Κόντη σρικτοπιάνεσαι.
Ζαήμε, θὰ σὲ κάνωμε κοτόπουλο,
τὸ πλῆθος των κοράκων θ' ἀγριέψῃ,
θὰ βάλωμε κι' ἐκεῖνον τον Μπακόπουλο
μὲ τὰς ἐπερωτήσεις να σὲ ρέψῃ.

Ζαήμε, δὲν τον πέρνει, και γὰ σένα
κοντύλι δὲν φηρίζωμε κανένα.

Κι' ἂν ἐδωλες τον Ρούφο τον Πατρὸν
κοράκι πεινασμένα νὰ μὰς 'πῆ,
πλὴν αὐτὰς ἐσφυρίτιδας δὲν τραῦν
τὰ ράμφη των κοράκων, πὸς λησῃ.

Σοῦ τὸ λέμ' Ἑλληνικά,
μὰ και κορακιστικά:
ἀδένε τόνκο πέρε νεῖσαι
καίκε μὴκι σκάκι γῆσι. »

Τοὺς θεσμούς ὑπερμεινεῖτε
κι' ὅλοι σας πούλια γενήτε.

Ὁ Λεβίδης καρακάξ και ὁ Λαγγούμης μὰς κοτσάει,

γίνε πρώτη καρδέρικα, Λεωνίδα μας έριση,
και κορδαλός ο Ράλλης,
πούνικι και κασαρομάλλης.

Ο Μπακόπουλος γαλιάντρα και γοργόφτερος σπουρίγτης
ό στωμάλος Βελλικάντης,
έσθ, Νίκο Γουνάρικη,
τροποκαρδο να γίνης,
και σύ, γέρο Θεοδώρακη,
καθώς είσαι και να μείνις.

Κι' ες γενή κι' ο Καραπάνος πελαργός μακροσκελής,
και τας πέτεργας τας δύο να τρομάζι τής Βουλής.

Ίσ' άπάνω τó λελέκι,
και 'στης δύο τού Φλεβάρη
γκάπ και γκούπ τó τουμπελέκι...
τό Τριψίδι θ' άριβάρη.

Γίνετε πετούμενα,
τρώτε τά 'βρισκούμενα,
κι' ες προσμένουν τάντερά σας
πότε θάβη κι' ή σειρά σας.

Κύτταζε πουλιά που πάνε,
της σφερούγικς των κτυπάνε
κι' άπ' έδω κι' έκει σκορπάνε,
και μέ ράμφος, που 'ματόνει,
τό καθένα χειλιόφι
κατακέφαλα τσιμπάνε.

Τσίου τσίου... τίρι λίρι,
κι' όλοι 'πέστε της Κορώνας
ότι πρέπει για χατήρι
της πολύπαθης Κορώνας
τήν Βουλήν να διαλύση, και να γίνουν έκλογαίς,
φαγοπότια ψηφοφόρων, κοιμφορισματά, σφαγιάς.

Πότε, δόλιο Κορδονάκι,
θά γενής χειλιδονάκι;
Πότε θάβλουν τά κλάμας,
και μέ τήν 'Αργή τήν σκύλα
θά γενούν τά μάγουλά μας
σάν τών 'Εσπερίδων μηλά;

Πότε τó χρυσό τάνηφι θά 'μφορέης, Θεοδώρακη,
να τó 'πής και σύ κοράκι;

Τών 'Ανιάτων ό χορός
έξηκολούθει ζωηρός,
όταν 'στην δίνην τής Βουλής
σάν σπίνος άχάμνος πετξ
κι' ό σταυροφόρος Φασουλής,
και λέγει πηδηκτός αύτά.

Πηδάτε λαρυγγίζοντες για προπτόκωρον θήκας,
και σεις τά Βουλευτόπουλα
τρώτε τά γουρουνόπουλα,
πού για πεσκέσι στέλλονται πρós τους Βίερνοδικας.

Ό κορακοχειλιδονα,
μέ λόγους για τόν κληδονα

δικαιοσύνη φάλλετε
τόν κορακα να βγάλετε.

'Ενωτισθήτε σοβαρώς και τής δικής μου γνώμης...
χλνες τó Καπιτόλιον διέσωσαν τής Ρώμης,
μά τούτο μας τó τίμενος οι κώρικες τó σώζουν,
και μαύρη σφορέλικα μας έταν αύτοι δέν κρώζουν.

Είθε πάλιν, Θεοδώρακη, να χαρής και σύ κι' ο φίλοι,
κι' είθε μέ της παπαρούνας τού γλαδόντος 'Απρίλη
έκλογών ν' άρχισή θρσσις,
πού Ρωμηών άνάπτε κράσεις,
και να στέψη τó γρασιδι
πανελλήνιον χαράν,
κι' ό θεομοι να 'μποςν 'στό ζυδι
δι' έκατοστήν φροάν.

Κι' όταν μετά νέαν νίκην
βάλης τó σπαθί 'στην θήκην,
κι' έλθης ούροθρομών
μέ τά μεγαλεία σου,
τότε μνήσθητι κι' ήμων
έν τή βασιλεία σου.

**Και καμπόδασι ποικιλίας,
μ' άλλους λόγους άγγελίας.**

Είκόνας έκ της Νέας 'Ελλάδος, δηλαδή
σημαντικόν βιβλίον Γερμανικτι γραμμένον...
τό διακρίνει γνώσις και πείρα και σπουδή,
κι' έξ 'Ελβετίας ήθε παγκάλως τυπωμένον.
'Εγραψε Παύλος 'Ελανερ, σπουδαίος Γερμανός,
και τής 'Ελλάδος φίλος εύθως κι' αληθινός.

Θεριστάκι συστίνω και πρós τας δύο γένη
τήν α' Έρευανω έκεινήν, που 'στην 'Οξφόρδη βγαίνει.
Τού Πλάτωνος Δρακούλη τήν γραφ' ή πρώτη πένα
κι' ύπηρετεί τó γένος περιφκώς 'στά ζένα.

Περί τής 'Ακτημοσύνης, ήγουν τής Μοναχικής,
ένα τεύχος πραγματείας έμβριθούς και νομικής.
'Εγραψε Νικολαίδης Ευαγγέλης κατ' αύτάς,
διαπρέπων 'στός Δικαιοι τούς καλούς ύφηγητάς.

'Οδηγός τών λουομένων 'στης Κορίνθου τó Λουτράκι,
του γκατρός τού Δευτεραίου γλαφυρόν βιβλιαράκι,
και θερμώς τó συνιστώμεν μέ πολλούς πολλούς έπαίνους
ώς ώφέλιμον τά μάλα 'στός κυρίως λουομένους.

Τό Βιβλιοπωλετον έκεινο τής α' 'Εστίας
του Γιάννη του Κολλάρου, τó πλήρες ευρωστίας,
έξέδωσε και πάλιν δύο βιβλία τρέλλα,
τόν Μέγαν Γαλεότον, μεταφρασον Βικέλα,
καθώς και τού Δροσίνη τά μάχα παραμύθια,
πού λέν μέ τίση τέχνη και χάρι τήν αλήθεια.

Τη προστασίς δεσποινών μέ τού καλού τόν ζήλον
τήν δωδεκάτην τού μηνός 'στό Σπλέντιτ μέγας μπάλος
των τσόν προεδρευτικών 'Εμποροπαλλήλων,
και προμηνύεται λαμπρός όσον κανένας έλλος.